

мен“)²³. Позоваванията на другите Яворови текстове са от по-сложен порядък – те са съсредоточени в определен наглед, отгласят определен мотив или рязко контаминират образи, които са пределно раздалечени в Яворовата лирика, фиксирайки чрез пародирането им мигновеното им прехождане един в друг: „Ами ти намери ли парижката теменужка в едно мое писмо? После съобразих, че тя ще заприлича на умряла муха – догде стигне София. Ама дано поне мирише на теменуга, за да не я вземеш за муха.“²⁴ Морната теменуга, „без дъх“, от едноименното стихотворение „Теменуги“, издъхвайки окончателно, напомня „умряла муха“ – намек за замръзналата муха „върх студения прозорец“, за „мухата-кокос“, засенила вселената, за великолепната игра на Яворов в „Шепот насаме“ III (1907) с относителността на гледната точка, за относителността и невидимостта на екзистенциалните бариери. Лора също се опитва да сглоби подобна трансформация, уеднаквявайки горестното уединение на *теменугата* с фаталистичния устрем на нищожната, невъзвишена муха.

Изобщо поривът по съизмерване на литературните контексти, а още повече поривът по тяхното дискредитиране, е изначално присъщ на Лорините писма. Ако в едно от писмата си тя просто преповтаря мотива *събуждане*, който е стожерен в „Пръстен с опал“ (1906)²⁵, то в друго писмо се забелязва отчетливото надграждане на литературни контексти, които биват отхвърлени, за да бъде остойностена една визия от Яворовата лирика: „Не, аз в Брюге няма да отида, защото именно ми се струва, че много добре я познавам“²⁶. Блянът по Брюге е заменен от бляна по рибаря и *лодката*, наречена в следващото писмо „твоята обикновена всепасителна лодка“ – навярно едно иронично напомняне за прокобния финал поанта на „Обичам те“ (1906):

*и няма кой да чуе в устремена лодка
предупредителна тръба,*

²³ Пак там, с. 227. Изключителният нюх и памет на Лора за подобни наслагвания, реминисценции, неосъзнати цитирания се потвърждава от друга нейна забележка: „Много петкотодоровски глагол, остави го за неговия речник“ (пак там, с. 279).

Подхвърлено тук не без ирония, острият нюх и прекомерна мнителност на Лора сякаш намират потвърждение в историята за нейния нос, която тя подробно и с чувство за хумор разказва на Яворов в писмата си и която внася ведрост посред изблиците ѝ на ревност.

²⁴ Пак там, с. 226.

²⁵ Пак там, с. 238. „Моето заминувание, признавам го, беше последното средство да те събудя малко“ – признава тя пред Яворов – което би могло да се прочете като аналог на „Намериха те спяща жаждащи мечти“.

²⁶ Пак там, с. 250.